

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR

číslo: 4/2013 ročník: XXVIII.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Zakladatel Střelky Vláďa Zmrhal
Rozhovor s Napem
Výzva

...a další

Články ... Vyprávění ... Rozhovory ... Informace ... Zábava ... OS kluby

Náš telegrafní sloup obrostlý hustým trsem břečťanu přes noc zrudl, jak jeho listy opustilo zelené barvivo. Po ránu bývá už někdy potažený jinovatkou a do informací k výpravám už přepisujeme, aby si kluci vzali teplé oblečení. Tak tu máme podzim.

Ale skaut je, jak známo, tvor stálezelený neboli jak říkají botanikové – sukulentní. Proto například listy Lokali ani v říjnu neopadávají a to i přesto, že hýří barvami. Najdete na nich léto nedávno odešlé (v zápisech z táborů, speciálně třeba Pandova Hlídka) i léta dávno minulá (o Vláďovi Zmrhalovi napsal Standa a kapitoly z historie českého skautingu, zapsal ATRI).

Klid na čtení a nohy v teple přeje za celou redakci

Tecklis

OBSAH

ZÁPISKY Z TÁBOROVO-ETAPOVÉHO GULÁŠE
ZÁVĚREČNÁ VÝPRAVA NEČEKANOU DŽUNGLI
CO SE LÍBILO NA TÁBOŘE LIŠÁKŮM
OS KLUBY HLÁSÍ
KATOLICKÝ SKAUTING
EKO KOUTEK O HOUBÁCH
NEUSTOUPIL - ODHALENÍ DESKY
ZAKLADATEL 309. ODDÍLU VLÁDA ZMRHAL
PLZEŇ – SEKERY A VAŘEČKY
ROZHOVOR S NAPOLEONEM
MEDVĚD
NOČNÍ HLÍDKA
LEGENDA O DRAKOVÍ

PLÁNOVNÍK

18. – 20. 10. 2013

Výjezdová akce 305./309.

1. – 3. 11. 2013

KPZ – obvodní akce pro rovery

1. 12. 2013

Mikulášské putování

23. 12. 2013(?)

Betlémské světýlko

30.1. – 2. 2. 2014

Střediskové hory

ZÁPISKY Z TÁBOROVO-ETAPOVÉHO GULÁŠE

TECKLIS/ STŘELKA

Etapová hra na téma Hvězdná brána. Sázka na jistotu, která se vyplatila. Příběh i postavy se tvořily samy a těžko vymyslet něco, co by myšlenou branou neprošlo. Finální etapa jako desková hra pro změnu nebylo šťastné řešení. Méně než polovina kluků byla ochotná hvězdné lodě po papíru řídit. Chtěli akci a střílet dřevěnými puškami papírové koule a rozstřílet vše, co jim stojí v cestě. Naštěstí jsme jim tohoto poskytli dost a i úplný závěr se nám podařilo takto zvrhnout.

Bránu jsme měli opravdu postavenou, svítící a z mého mobilu i vydávala ty správné bránové zvuky, které donutily osazenstvo přibíhat s nabitými zbraněmi. Protože... nepřítel může být za branou.

Ačkoli Mrňousovi toho přišlo málo, téměř jsme nestíhali: zakreslovat do mapy, přidávat expiky (zkušenosti) jednotlivcům, vesmírné lodě celku, což byla jakási moje parketa a předávat bandě trofeje, pak je v přístavu handrkovat za cenné odměny a ještě přidávat tematické i jiné články na nástěnku. Jedna z věcí, co nás nenapadlo bylo, že někteří se ve světě Brány nevyznají. Částečně jsme to negovali tím, že první den jsme pustili titulní film, ale zbytek času jsme suše čerpali z celého seriálu. A to dokonce několika - lodě pocházely z Babylonu 5, Hvězdných válek i Battlestar. Ve výsledku se nám však podařilo uvařit podařený, hustý a místy pikantní guláš.

Takže pár špeků z toho guláše:

První den jsme pustili film s Hvězdnou branou a hned nato je vyhnali ven, kde našli naši bránu rozebranou. Bonus pro nás: nikdo nic takového nečekal.

Vyhnali jsme je na kolech samotné bez doprovodu a nejen, že se nikdo neztratil, ani moc nebloudili. Bonus pro nás: víme, nakolik jsou schopni jednat samostatně. Nechali jsme je

na nás útočit papírovými koulemi a porazili nás na hlavu. Opakovaně. A bavilo je to. Co tedy víme? Deset na dva je skautský férový boj.

Jednoho z nich jsme změnili v nepřítele, sabotéra, a koho podezřívají ze zákeřností? Své vedení. Nechali jsme na nich, jak budou postupovat a nedělali nic. Dokonce jsme zrádci nabídli možnost pokazit ostatním vítězství v závěrečné etapě. To odmítl, takže jsme zinscenovali scénu odhalení škůdce a jeho vyléčení. Stihl ještě vyklopit vše co napáchal. To bylo škřípění zubů!

Nechali jsme je navrhnout vlastní loď a někteří se toho chopili s pečlivostí a ochotou. Když pak šla v bitvě ke dnu, možná by pro ni slzu uronili. No dobrá, to přeháním. Jindy zase mapovali rybník jako oblast vesmíru a vytvořili fantaskní mapičku, na kterou bylo radost koukat.

Naopak, když hostili goa'ulda Yu, uvařili mu dobré pokrmy, ale pak v jeho dredaté přítomnosti (Kulich) nedokázali udržet dekorum, vážnou tvář, ani mlčet.

zápisy z výprav

ZÁVĚREČNÁ VÝPRAVA NEČEKANOU DŽUNGLÍ

TECKLIS/STŘELKA

Přípravu závěrečné výpravy zkomplikovala celá posloupnost problémů a když se do toho vložily povodně, zůstali jsme raději v Praze. Sešli jsme se v páteční podvečer v bazénu Slávia v rapodivném počtu tří vedoucích a jednoho Boba. Ostatní buď vůbec neměli možnost jet nebo na poslední chvíli vycouvali. Konečně po dlouhé době hrálo sluníčko, tak jsme nemeškali a vrhli se do venkovního bazénu. Kdybych vám tvrdil, že bylo nějaké vedro, tak mi nevěřte. Ale vyráchali jsme se v čisté vodě i slunečních paprscích. S uzavřením venkovního areálu nás opustil Mrňous, kterému vnitřní bazén neučaroval.

I my ho záhy opustili a po večeri v Černokostelecké klubovně nás několik hodin zastihlo vsoupeření přes celou Evropu při partii hry Ticket to ride. Naším úkolem bylo pokrýt náš světadíl sítí železnice. Vyhrál Mudrc, mimo jiné tím, že se stal architektem transsibiřské magistrály. Bob mu zdatně sekundoval, takže na mne zbylo třetí místo. Po hře jsme se k architektovi přesunuli, protože on potřeboval dopéct buchtu a my byli zlákáni vidinou hotové

buchty k snídani.

Nebudu vás napínat, byla výborná a pan vedoucí nás ještě pohostil kakaem, které přišlo k duhu, neboť mne a Boba čekala výprava peklem Botiče. Tento nejdelší pražský potok pořádně zatopil lidem, kteří se usídlili v jeho okolí, ale od té doby se stačil vrátit do svých břehů. A přestože o něj pečujeme čištěním jeho meandrů pod Hostivařskou přehradou, neznáme, kudy teče. A vzhledem

k jeho nedávnému rozvodnění nám místy poskytli terén, za který by se nemusela stydět jeho větší sestra Amazonka.

Zahájili jsme sestup ke korytu a plánovali projít pod hrází přehrady, ale cesta byla přehrazená policejní páskou, takže jsme zvolili obchvat přes hráz, který nás vedl přes bajkerskou sjezdovou dráhu s lanové centrum. Na asfaltce jsme potkali první ze záplavy cyklistů a policejní hlídku na koních. Meandry Botiče jsou teď hm, širší. Voda na několika místech sebrala břeh či kmeny, které ho měly chránit. Naopak přinesla dost smetí, aby příští uklízení Botiče mělo smysl. Za rybářskou baštou jsme pokračovali přes silnici a dále po proudu. Kde voda sebrala cestu, našli jsme si vlastní. Chvillemi spalujícím vedrem, jindy vlhkým chládečkem, z kterého nás vyprovázeli komáři. Rozrazili jsme vysokou trávu a přelezli padlé stromy. Širokým obloukem obcházíme dřevorubce bojující s enty. Ze sídliště se zase vracíme do míst, kde by nám voda nedávno dosahovala aspoň po krk. Odpočneme trochu při pohledu na pstruhy v přítoku od Záběhlického zámečku. Mají tam čistější vodu, než kterou nese vzedmutý veletok. Na pokusy nakrmit je zbytky našich mrkví se tvářili netečně. O to nadšeněji jsme my uvítali možnost nakrmit se na břehu Hamerského rybníka zdobeného dvojicí ostrovů. Posílení na těle i na duchu jsme dali vale věrnému Botiči, dalo by se říci, že jsme ho pustili k vodě, ale podívali se na mapu uvidíte také, že náš průvodce tam protéká pod dvojicí nehostinných průmyslových areálů. Pomohli jsme si drobně autobusem a dali si sraz s vodou na zastávce Michelská. Byla tam včas.

Následující úsek byl klidnější, když nepočítám hádku linoucí se z bytu, který jsme míjeli. Potok přímo zákeřně lákal ke splutí. Jak bláhové by to bylo jsme se přesvědčili u tří jezů z nichž každý byl zákeřnější než ten předchozí. U Bohemky jsme narazili na nepropustnou džungli, ze které jsme prchli přes lávku na parkoviště, jinde

jsme se vraceli zpod mostu, když na druhé straně nebylo jak vylézt z koryta.

Pod Nuselským mostem byl prý Botič široký jak Vltava, ale škody jsme tam nepociťovali, zdálo se, že voda odnesla jen psí exkrementy. Nakonec jsme se od potoka oddělili naposledy v místě, kde protéká pod Vyšehradskou skálou. Přesedlali jsme na sedmičku, která nás dopravila až k ústí, samému konci našeho putování. Přivítalo nás hejno labutí, které využívaly vzácného práva veta, které jim zaručovala zaplavená náplavka. Jejich novou kolonii ohrožovala jen trojice rybářů, která se pro změnu vytrvale snažila předělat některé že svých nových ponorek zpět na pramice. Chroupali jsme mrkev a užívali si výhledu ze železničního mostu, dokud nás neomrzela a my se nevydali domů.

CO SE LÍBILO NA TÁBOŘE LIŠÁKŮM

Zpívání u ohniště.

Jak jsme dostali sladkosti.

Všechno - hlavně Aquapark.

Jak jsem skákala do bazénu.

Že jsme byli dvakrát v Aquaparku.

Jak jsme Kuldovi brali časopis.

Že jsem zvládla slib.

Že na nás byla Sova hodná.

Že jsem si koupila „telefonní dráty“
(náramky).

CO SE NÁM NELÍBILO NA TÁBOŘE:

Nebyl tu Víčko.

Jak jsme byli v krojích u ohně.

Zpívali jsme jenom dětské písničky a hráli jsme si na pohádky.

Jednou jsme nešli do rybníka.

Byly jsme tři ve stanu.

Přišel sem druhý tábor a Veverka furt chce rozhodovat.

Krvavý palec.

A CO JSME VLASTNĚ DĚLALI?

Hráli jsme celotáborou hru založenou na tom, že jsme zachraňovali klasické pohádky před zapomněním, kam je chtěla uvrhnout zlá královna Temnota. Pomáhala nám Královna Fantazie. Znamenalo to například připomenou hrnečku, jak se vaří kaše, Popelce jak se obléct na ples a mnoho dalších. Nakonec jsme dokonce museli pomoci princovi Bajajovi vysvobodit Královnu Fantazie ze spárů draka. Naprosto netypicky pro Sedlo jsme měli celou dobu krásné počasí - přelo jen jednou chvíli v noci (asi jsme Hvězdnou Branou, kterou tam měli velcí skauti, omylem prošli na nějakou jinou planetu). Celou hru jsme zakončili velkou hostinou na oslavu vítězství.

Jinak jsme měli dva celodenní výlety - z toho jednou do Jindřichova Hradce, který byl spojený s návštěvou hradu a aquaparku. Skoro každý den jsme byli v rybníce, občas i na lodičce.

Měli jsme dva velké ohně, na tom prvním s námi byl i spřátelený oddíl. Na tom druhém pět členů Smečky složilo svůj světluškovský nebo vlčácký slib (gratulujeme). Ještě předtím se naše Smečka rozrostla o několik oficiálně přijatých členů.

35. klub OS nositel junáckého kříže Za vlast 1939-1945	Telefon	e-mail
Vůdce klubu Vladimír Chochola – Logan	223 012 644	v.chochola@seznam.cz
Čestná vůdkyně Irena Skálová – Kendy	233 551 127	
Zástupce a zpravodaj pro SR Ing.Petr Beran –Berdy	602 236 428	beran.ing@volny.cz
Zpravodaj OS ORJ Praha 10		
Jindřich Matoušek – Akela (Svojsikův oddíl)	267 710 273	

Vzpomínka na bratra Medvěda

Když začalo léto, 24.června t. r., opustil naše skautské řady bratr Václav Korecký -Medvěd, stár 86 let. Podle rozhodnutí rodiny se žádný smuteční obřad nekonal.

Bratr Medvěd začínal před válkou jako skaut ve 24.středisku v Praze Kobylisích. Před druhou obnovou Junáka, v roce 1966, se zapojil do činnosti táborského klubu PSOHLAVCI, který vedl bratr Bobr-Josef Zikán. Psohlavci vedli členstvo ve svých oddílech ve skautských ideích až do obnovy Junáka v roce 1968 a bratr Medvěd byl zapojen do činnosti u smečky Vlčat.

Do našeho střediska Medvěd přistoupil po obnově Junáka v roce 1990. Byl organizován v OS klubu a také byl dlouholetým členem Klubu přátel Jaroslava Foglara, později Sdružení přátel Jaroslava Foglara. Byl také členem Klubu skautských sběratelů Junáka a byl vyznamenán Medailí díky. Rád se podílel na renovaci kluboven a společně jsme s jeho Škodovkou 105 navštěvovali skautské tábory našeho střediska.

Čest jeho památce!

Další náš bratr odešel k věčnému táboráku. 14.srpna t.r. zemřel po krátké nemoci ve věku nedožitých 86 let náš dlouholetý člen,celoživotní skaut, bratr JAROSLAV NOVÝ - JEŽEK.

Bratr Ježek vyrůstal v Praze Kobylisích a skautovat začal před válkou spolu s bratrem Medvědem ve zdejší 24.středisku Junáka.

Rozloučení bylo v úzkém rodinném kruhu. Členové 35.oldskautského klubu vzdávají čest jeho památce!

KATOLICKÝ SKAUTING - KNIHA SKAUTSKÉ STOLETÍ

DÍL DRUHÝ

dle str. 98 a 118- Karel Skála-- ATRI- 12. 2. 2013

✓ únoru 1934 je poslán do Ostravy, aby tam na Vítkovické třídě zahájil stavbu salesiánského domova asi pro 50 lidí a příslušné kaple. K tomu patřilo postarat se i o hřiště pro mládež.

V listopadu téhož roku byl ústav předán do užívání a sloužil jak salesiánům, tak učňovské mládeži. Oratoř navštěvovalo denně na 300 kluků. Přibyl i kostel sv. Josefa, slouží dodnes. Po vánočních svátcích r. **1934** je mu svěřena výstavba SALESIÁNSKÉHO DOMOVA v Praze- Kobyliších. Hned na jaře 1935 se začínají kopat základy, ale prostředků bylo poskromnu. organizuje proto nejrůznější akce: manifestace mládeže na Slovanském ostrově, koncerty věhlasných umělců apod. **Kardinál Kašpar** mu navíc ještě předal kostel sv. Kříže na Příkopě.

V říjnu 1937 kard. Kašpar slavnostně posvětil jak vybudovaný ústav pro mládež, tak i při něm postavenou kapli sv. Terezičky. /// A hrdě mohu prohlásit, já Atri, že na pozvání p.katechety **Jaroslava Brandejse**, přišel s námi na slavnost bratr Kápi i s čerstvými nováčky 25, skautského oddílu z Libně, ze Špičky Libeňského ostrova...

Pan učitel- katecheta Brandejš, nás ve škole U Zámečku, i na Palmovce, učil náboženství a nás původně pozval „do skauta“ u salesiánů. Řekli jsme mu, že už jsme se přihlásili u bratra Josefa Maudra= Kápi, řekl, že je u nás zná všechny, i **Jana Kudrnu** a přál nám mnoho úspěchů... Usmál se pod svým velkým ostrým nosem. ///

A teď dále z mých knížek. Nejprve z 80 LET... str.27-28 a potom I, díl- **JE NÁS PĚT...**

Takhle se s námi 9letými bavil on dospělý, už tedy bratr skaut J. Brandejš, s námi malými žáčky. S jeho 8. oddílem katolických skautů jsme se setkali vícekrát a přímo v ústavu. Například při ukázce pro veřejnost, kde postavili v koutku hřiště řadu stanů bez podsad, zatím a pořádali různé hravé soutěže. Byli přítomni několikrát i zástupci 70. střediska SVATÝ KŘÍŽ a jeho 175. oddíl DON BOSKO, a konkrétně s bratrem Petrem **Glombem- Millnerem**= Rolfem (s kterým spolupracujeme znovu od r. 1968).

Výtečné máme vzpomínky na ředitele Ústavu Dr. Trochtu. Prakticky v každém volném čase- ve všedních dnech odpoledne, nebo volných nedělích, když jsme neměli jinou skautskou akci, jsme trávili u Salesiánů. Na hřišti, v knihovně, v kapli apod.- pan ředitel chodil mezi nás a smál se, když s námi hrají fotbal- nebo hokej, i mladí „asistenti“ v kutnách- klerikách a chytají puk do sukni.

Hodně z nás si pamatoval br. Štěpán křestním jménem. „Kluci z ulice, rozťáčkové“, ze Zahrad, v počátku války, chodili hlavně „za chlebem“, jeden den se vydával chléb s marmeládou, druhý den s hořčicí a nějaké pití. Ale pak se hoši zlepšovali a někteří docela přešli do skautského oddílu. To se odpoledne ve 4 hod. zazvonilo na zvonec a šlo se přes kapli na svačinu. Ale nikdo nikoho do kaple k pomodlení nenutil. Bylo však „dojemné“, když procházeli kaplí i oni DROBEČKOVÉ z ulice, jak zaklekli a dávali se po očku, jestli je někdo vidí.- Určitě se celkově polepšili.

Díky, salesiáni! Ale v zápisu 35. oddílu, už jsme 35tka, Čtete: Mimo jiné- 6.1.1939 okrsková schůze s bratrem Kudrnou u Salesiánů /22.1. SNĚM JUNÁKA v Městské knihovně a zde projev ThDr. Trochty z funkce duchovního rádce Junáka, byli jsme informováni / 9.2.1939 Schůzka OS - Oldskautů u Salesiánů, a znovu 2x, děje se něco velkého politického a opět 11.11.39 Okresní schůze Prahy VIII s bratrem Kudrnou = Jěňou, od nás Otakar Lukeš- Otík, Šekul, a to už po Německé okupaci 15.3.1939...

„**Obsadili nás Němci. Semkli jsme se těsněji a pravozovali dále skautskou výchovu.**“ píše v pamětech náš vedoucí **Josef Odehnal**= Akela... Ještě jsme konali 2 letní tábory, v r.1939 a v 8 r.1940 byl tábor přerušen v polovině, Němci tábory likvidovali... Dne 4. listopadu 1940 byl

Junák nacisty rozpuštěn. Založili jsme KČT (Př. Krupička, Kreisl...), někteří KMH= kluby Mladého hlasatele / Jaroslava Foglara= Jestřába /- my Skálovci klub MH STŘÍBRNÝ ŠÍP 1217- Praha- Libeň a další, například Kašparová=Skálová- Kendy, Jelenka... ČTYŘI VRTULKY - Válka, scházíme se s oldskauty na Kozích hřbetech, procvičujeme se...

Revoluce 1945- nastoupili jsme v počtu přes 60 V kroji a zúčastnili se aktivně povstání, dva položili život... Jaroslav Jiří Rada a Václav Dušek a další z přátel...

A teď uhaníme pod palbou se „sanitou“ firmy „HASÁKOVO ZELÍ“ v úterý 8. května 1945 kolem Salesiánského domova do Bohnického ústavu pro duševně choré s pacientkou a vzpomeneme si, stačíme říct- Dr. Trochta, jak říkal ráno otec, že byl V „heydrichiádě“ zatčen...

K tomu Dr. Trochta vypovídá:

„Bylo to druhý den po atentátu na Heydricha/ atentát 27.5.1942 / . Asi po třetí hodině ráno se ozvalo kopání do dveří „Otevřít!“ - Ústav byl obstoupen. Čtyři gestapáci přišli ke mně... prohlídka, výslech, drzé chování a odvoz **k tvrdému výsledku** do „Pečkárný“... Po dvou hodinách výslechu / Trochtovi bylo 37 let / , pauza a znovu výslech do půl jedenácté
V noci...“

Ta hrůza je popsána na straně 18 už zmíněné brožury... Následuje Terezínská malá pevnost, Mauthausen- směr krematorium...

23.května 1945, po osvobození koncentráku Dachau. se objevil milovaný pan ředitel Dr. Štěpán Trochta ve své trestanecké čepici mezi svými chlapci V Praze- Kobylisích.

28. září 1947 je papežem Piem XII. jmenován biskupem litoměřickým. 16. listopadu pak byl slavnostně svěcen ve svatovítské katedrále. Zpíval mu 200 členný chlapecký salesiánský sbor, svatovítský chrámový sbor, vyhrávaly kapely, Junáci za doprovodu hudby pochodovali nejdříve na Hradčanském náměstí a pak po Václavském náměstí k soše

sv. Václava. /

/ Zúčastnilo se mnoho oddílů, mezi nimi i 35tka... / Hlavním světitelem byl papežský nuncius a spolu světitelem pražský arcibiskup (a jeho spoluvězeň) mons. **Josef Beran**. -Nesmírný jáset věřících. Do sympatického řečnění a přípitků vybraných hostů zapadlo prorockým tónem mamínčino napomenutí.

„Nedej na jejich řeči! Dnes Ti volají HOSANA a zítra budou křičet UKŘIŽUJ! „

Moje vložka, Atrio: 16.listopadu 1947 jsme byli u té slávy osobně i 24ka, 25tka, 35ka... s Vlajkami (my s náhradní) a polnicemi... My, PĚTATŘÍČITKA, jsme se salesiány byli opět ve styku- 7.3.1946! Okresní rada, od nás Lukeš, 22.3. opět, 31.3. Zkouška na akademii, 13.4. Nová generálka a 14.4. Akademie přeložena na Meteor VIII., Vše v LOKALI, nejde rozepisovat... Květnové oslavy k 5.-9. květnu 1946 po celé Praze. -Praha VIII. od Salesiánského ústavu, vede Jan Kudrna a celý okres pochoduje v rozestupech po oddílech Libní dolů až k Palmovce... tramvaje, auta slušně počkají, případně osádka zatleská... taktéž lidi na chodníku. 22.6.1946 Výtečné lehkootletické závody Prahy u salesiánů- naše dobrá místa,

7. září 1946 Slavnostní schůze 35. střediska u salesiánů k zahájení školního roku i s rodiči. Vedl Dundáček, přítomni- z vedoucích- Odehnal, Odehnalová, Bílek, Šinágl.. Paráda!... **29.9.1946 NÁVŠTĚVA Lady Baden Powell** V Ústavu, máme pěkný obrázek DK před Ústavem...28.10.1946 Slavnost státního svátku pro Prahu VIII a okolí, V předvečer na Strahově (za deště) předání vyznamenání J unáckým křížem Za Vlast 1939-1945, nám účastníkům předal gen. Vlček... za přítomnosti ÚR Junáka...

25.1.1947 Akademie u salesiánů, 23.2. OPAKOVÁNO! ke Dni sesterství...2.3.1947 OKRSKOVÁ AKADEMIE U SALESIÁNŮ- 1. místo v sólové recitaci Ivo Niederle /35/ //nositel Jun. kříže, dnes herec v.v., Dr.// za Hrubínovu báseň PRAŽSKÝ MÁJ a 1. místo ve sborové recitaci 35. středisko, pod vedením Ládi Simona - příštího hudebního skladatele, Vedoucí smečky 35. oddílu, za báseň Petra Bezruče 70 TISÍC. 25.10.1947 LA soutěže Prahy ke státnímu svátku- pěkná akce salesiánů,

naše dobré výkony, ale žádná 1. místa...

Končíme rokem 1947? zkracujeme, to je tolik akcí- až k nevíře, když to jeden takhle souhrnně vydá... Ještě: 28.10.1947- **Oslavy naší samostatnosti** opět společně v Salesiánském ústavu, kde se koná jakási přehlídka středisek VIII. okrsku...

13.3.1948- Masová účast na **pohřbu JANA MASARYKA**, zde ještě V krojích, 28.5.1884+3.9.1948 **EDVARD BENEŠ**, do fronty ke katafalku jsme vstoupili dole v Karlíně ve 20.00 a k rakvi na Vítkově jsme se přišli poklonit V půl osmé ráno - a v civilu!

Naše PĚTATŘICÍTKA skončila „vítězným „ únorom 17. listopadu 1948 / ale pokračovala dál, bez salesiánů, V ilegalitě TOM... Akela Slavoj Hloubětín.../

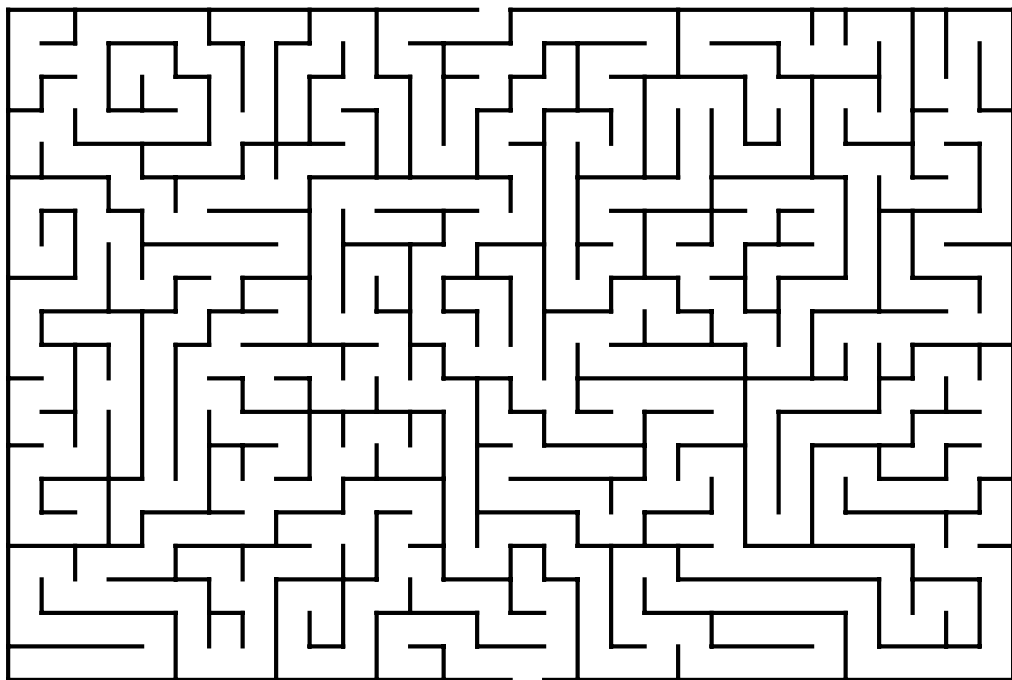
A vrátíme se k Dr. Trochtovi:

Nastaly KOMUNISTICKÉ VĚZNICE. Po tříapůlleté domácí vazbě je v pátek 16. ledna 1953 úředně zatčen a odvezen do Ruzyně, 22. a 23.7.1954- soud- odsouzen na 25 let...

Až do své amnestie r. 1960 odpykával svůj trest ve věznicích V Litoměřicích, Leopoldově, na Ruzyni, na Pankráci, ve Valdicích a skončil opět V Leopoldově... Řekl V kruhu svých přátel: „Ani V Mauthausenu to nebylo tak zlé. Ty německé koncentráky se nedají srovnat s tím, co jsem vytrpěl od komunistů.“ (Tam jsem vozil přetékáající záchodové splašky, tady mě topili v kádi s chlorovým vápnem...)

V roce 1960 vykročil po armestii do deště před vrata leopoldovské věznice s ranečkem svých svršků bez groše v kapse a nevěděl, kam má jít. Musí se zapojit do výrobního procesu a konečně se stát „užitečným členem socialistické společnosti.“ Dělal po Praze umývače podlah, natěrače, zametače, údržbáře výtahů, opraváře vodovodů a klozetů apod.

...PROTOŽE KDO BYL NA TÁBOŘE, TEN SE ANI V BLUDIŠTI NEZTRATÍ!

EKOKOUTEK - TENTOKRÁT O HOUBÁCH

Letošní suché léto houbám moc nepřálo. Naštěstí koncem prázdnin se to změnilo a houby začaly růst v celé České republice.

Hezké vzpomínky na houbaření mám z Blaníka. To jsem byla zrovna v roverském věku a chodila jsem s bráchou do mladého smrkového lesa na malé hříbečky, kterým jsme doma říkali oct'áčky. Jejich bílé hlavičky vykukovaly z mechu nebo jehličí všude kolem nás. Z lesa jsme vždy nesli plný košík a doma jsme je vyrovnali do řady podle velikosti jako na výstavě.

V lese jsme ale nekoukali jen po hříbkách. Uměli jsme se radovat i z hezkých muchomůrek, přestože jsme je nesbírali. Vždyť do lesa patří. Jen mne vždy mrzel pohled na houby zničené a pošlapané.

Myslím, že dnes už nikoho nenapadne kopat v lese do „prašivek“. Houby, které neznáme, necháváme pro zkušenější houbaře. Nevědomky ale houbám škodíme, když jim bráníme v přirozeném rozmnožování.

DOPŘEJME JEDLÝM HOUBÁM, AŽ SE DÁLE ROZMNOŽUJÍ

Ze školy víme, že se houby rozmnožují výtrusy, které mají na spodu klobouku. Když se zralé výtrusy ze starého klobouku dostanou do vlhkého prostředí, vyklíčí a vyrostou z nich nové podhoubí. Za několik let se objeví první plodnice, tedy takzvané „houby“, které sbíráme k jídlu. Je to pomalý proces a ne vždy se podhoubí udrží naživu. Houby totiž žijí v symbioze s určitými druhy stromů a když je les vykácen, hyne i podhoubí. Některé druhy hub mizí samy, pokud stromy víc vyrostou. Na ty naše oblíbené oct'áčky jsme chodili vždy jen do mladé smrčiny. Jakmile stromy vzrostly, oct'áčky zmizeli. A objevily se v jiné části lesa, kde právě rostly mladé smrčky.

Pokud houby v lese jen sbíráme, ale neokrajujeme, odneseme z lesa často i plodnice staré, nevhodné ke kuchyňskému zpracování. Červivé nebo rozmačkané klobouky hub skončí v popelnici, místo aby daly vzniknout nové generaci někde v lese. Mnohým chutným houbám tak hrozí v našich lesích dokonce vyhubnutí.

Proto nezapomínejme okrajovat všechny houby už v lese a staré klobouky se zralými výtrusy nechme ležet na příhodném místě. Proč nosit domů staré klobouky, červíky a špinu?

Hodně houbařského štěstí vám přeje

Kendy a Vevera.

NEUSTOUPIL

ODHALENÍ DESKY NA HROBĚ ČETAŘE HRADA

KAREL SKÁLA (MLADŠÍ) - SABU

Letos uplyne již 75 od přijetí diktátu a zrady velmocí z Mnichova. V tisku a televizi se bude rozebírat, jaké jsme měli šance na obranu vlasti.

Poslední dobou převládá názor, že jsme šanci neměli. Vraťme se však na chvíli do roku 1938 a připomeňme si jednoho z mnoha vojáků, kteří byli připraveni svou vlast chránit a položit i svůj život. O tomto statečném vojákovi jsme už psali, ale plně si to opět zaslouží !!

Na starém hřbitově v Praze 8 - Bohnicích (nedaleko konečné autobusu č. 200) má hrob rodina Hradova. Od 10. 10. 1938 je tam pochován podle svého přání také četař Arnošt Hrad.

Kdo to vlastně byl? Arnošt Hrad se narodil 5. dubna 1914 v Praze jako nejmladší ze čtyř dětí. (Příští rok uplyne tedy 100 let od jeho narození a toto výročí bude mít ve stejný rok jako další hrdina, generálmajor Antonín Sochor, o kterém jsme již v LOKALI taky psali a narodil se 16.7. 1914)

Arnošt Hrad si svého tatínka nepamatoval, protože ten zahynul jako voják za 1. světové války.

Vojenskou službu nastoupil 1.10. 1936 v Litoměřicích. Mezi

listopadem 1936 a dubnem 1937 absolvoval poddůstojnickou školu s výtečným prospěchem a byl jmenován svobodníkem. Od 11. září 1937 sloužil v Králíkách, kde byl v říjnu povýšen na desátníka. Absolvoval speciální výcvik osádek těžkého opevnění a 16. dubna 1938 byl jmenován četařem.

Při všeobecné mobilizaci v září 1938 se stal zástupcem velitele pěchotního srubu K-S 14 „U Cihelny“ nedaleko obce Prostřední Lipka.

Krátce předtím navštívil v Praze svou matku a sourozence. Jeho sestra Marie vzpomínala : „... Arnošt šel po schodech dolů a naši kluci se s ním nemohli rozloučit. Beželi po schodech za ním a zase se vraceli a ještě jednou běželi. Říkal nám - Já vám nemohu nic říci, válka bude, ale nebojte se, ani myš neprojde. Republika je a bude, my jsme toho zárukou. - Tenkrát jsme ho viděli naposledy...“

Posádky pevností byly na konci září 1938 v plné bojové pohotovosti. Atmosféru odhodlání snad nejlépe dokládá závěr rozkazu velitele hraničářského pluku plukovníka Bohumila Boreckého: „ a i kdyby nás všichni opustili.... budeme se bránit do poslední kapky krve a posledního dechu. My se ubráníme! Žádný národ se nemůže pochlubit, že bojoval sám, všemi opuštěn, proti celé Evropě a že z toho vyšel vítězně.

Tím se může pochlubit jedině národ náš. A poněvadž se historie opakuje, vyjdeme i z tohoto na pohled zoufalého boje vítězně.

Vzpomeňte zpěvu husitů - Nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte ! Stůjte všichni proto pevně

12 tam, kam vás republika postavila. Naším společným heslem budiž NEPROJDOU „

Prostřední Lipka nedaleko Králíků

pevnostní srub U cihelny, kde četař Hrad sloužil

Cihelny“ dostanou rozkaz k opuštění pevnosti bez boje.

3. 10. 1938 zazní pevností výstřel. Vojáci naleznou smrtelně zraněného zástupce velitele pevnosti četaře Arnošta Hrada, který se střelil služební pistolí. U něho jsou dopisy na rozloučenou pro maminku, velitele a kamarády. V jednom se píše: „.... „ Po zralém uvážení jsem se rozhodl odejít ze světa, neboť nemohu splnit to, co jsem přísahal Já jako voják musím, musím uposlechnout rozkazu, smrt mne však této povinnosti zbaví.

Chtěl jsem být dobrým obráncem vlasti Vytrvám na svém místě až do poslední chvíle, do odchodu ”

Smrtelně zraněný Arnošt byl kamarády převezen do nemocnice v Červené Vodě, kde ještě toho dne, před půlnocí umírá.

Četař Arnošt Hrad ukončil svůj mladý život na protest proti mnichovské zradě, podobně jako za 30 let Jan Palach, který takto protestoval proti vstupu sovětských vojsk. Na památku četaře Hrada byla odhalena dne 2. 10. 1994 na stěně objektu K-S 14 „U Cihelny“ pamětní deska.

Při příležitosti 75-ti let od jeho úmrtí bude odhalena v sobotu 5. 10. 2013 pamětní deska na jeho hrobě na starém bohnickém hřbitově.

O tuto desku se velmi zasloužil nám dobře známý bratr Vladimír Chochola - LOGAN, z našeho 35. střediska Junáka.

Až budeme letos vzpomínat na smutné výročí naší historie, vzpomeneme si i na statečného vojáka, četaře Arnošta Hrada.

Jak by to tenkrát na našich hranicích dopadlo se nikdy přesně nedovíme, ale že by to nepřítel neměl jednoduché, to víme s jistotou!

Tady musím souhlasit s plukovníkem Boreckým, kdo by věřil ve vítězství Husitů proti mnohonásobné přesile např. u Sodoměře nebo na Vítkově v roce 1420? Pokud došlo po roce 1938 ke střetu s Němci, vycházeli naši vojáci se ctí. Namátkou vzpomenu na vojáky ve Frýdku Místku, kteří se nevzdali a večer 14. března 1939 pod vedením kapitána Karla Pavlíka statečně odolávali německé přesile (nikoli v pevnosti, ale jen v budově kasáren) a nebo sedm parašutistů, kteří se 18. června 1942 v Praze bránili dlouhé hodiny stonásobné přesile v budově kostela. Údajně tam padlo 17 nepřítelů a 10 bylo zraněno.

Teď se ale vrátíme do počátku října 1938, kdy i obránci pěchotního srubu K-S 14 „U

pamětní deska na srubu

ZAKLADATEL 309. ODDÍLU VLÁDA ZMRHAL

Na konci tábora Povltaví 1985

Nedávno jsme si připomenuli nedožitých 80. let „OTCE – ZAKLADATELE“ nynějšího 309. oddílu – **VLÁDI ZMRHALA - KAFÁČE.**

Vladimír Zmrhal se narodil 26. 6. 1933 v Praze. Po válce v roce 1945 se stal členem 1. oddílu vodních skautů Praha. Působil zde až do zrušení Junáka v r.1949. S nimi také natáčel první československý skautský film s F. Šurou v hlavní roli „Na dobré stopě“. Po zrušení Junáka se jako převážná část skautů a činovníků věnoval turistice.

Později působil jako učitel v Odborném učilišti TOS Hostivař. Zde 2. února 1962 vyzval zájemce o turistiku, aby se odpoledne sešli v jeho kabinetě. Tady se dohodli na založení 3. turistického oddílu TJ. Dynamo Strašnice při OU TOS. (později TJ.Tatran SZP – ČAFC a 309. oddíl 35. střediska). V té době nikdo – ani on - netušil, že od toho dne až do konce svého života bude úzce spjat s činností oddílu. Nutno dodat, že z prvních členů oddílu dodnes působí v našem 35. středisku Standa – St. Zemen (zakládající člen oddílu) v 309. oddíle a Píďalka - H. Tichá v klubu OS.

Vláda Zmrhal se jako vedoucí oddílu v r. 1968, po obnovení Junáka do něho nezapojil, neboť v té době oddíl přišel o

klubovnu Věšínova 255 která byla zbourána a členové se neměli kde scházet.

Teprve v r. 1972, když oddíl získal klubovnu Záhřebské 23, založil a vedl družinu dětí na staré škole V Olšínách ve Strašnicích (ve třídě učitelky Emilky Forejtové – Strejčkové), která zvolila pro oddíl název Střelka.

Po celou dobu - když se z různých důvodů střídali jako hlavní vedoucí oddílu vedle Vládi i Dr. Roba Šumavský, Standa Zemen a po r. 1991 také Mirek Váňa – Iron, byl vždy členem úzkého vedení oddílu. Vedl, či se zúčastnil mnoha letních i zimních táborů.

Vybuďoval několik kluboven, ve kterých byla i fotokomora pro fotokroužek, jenž jako aktivní fotograf vedl. Jako ochránce přírody měl zásluhu i na zavedení tradice čištění chráněného území Meandry Botiče v Hostivaři. Založil oddílový časopis Turistický zpravodaj, později přejmenovaný na Zetko.

Aktivně pracoval pro oddíl i v důchodu. Staral se o oddílový archiv, obsazoval kontrolu na Pochodu Dr. R. Šumavského okolo Prahy a pomáhal připravovat různé akce.

V roce 2001 jeho činnost přerušila vážná nemoc. Následkem nemoci se již nemohl aktivně zúčastňovat akcí a programu. Stále ale zůstal členem TOM Střelka KČT Praha Karlov - 309. skautského oddílu. Zajímal se o činnost oddílu, předával své bohaté zkušenosti, konzultoval různé problémy, spolupracoval s vedením.

Ve čtvrtek 4. srpna 2005 nás navždy opustil dobrý člověk, kamarád, činovník, fotograf, skaut a turista, který v kladném smyslu pomáhal formovat charakter mnoha lidí - Vláďa

14 Zmrhal - Kafáč. Nezapomeneme.

Zbýšov 1970

PLZEŇ – SEKERY A VAŘEČKY

TECKLIS

Svátek svatého Václava jsme vyrazili oslavit do Plzně a to stylově, mečem. Z Hlavního nádraží jsme vyrazili s jízdenkou pro osm osob: Martina, Melouna, Citróna a Boba. Plus vedení ve složení Achil, Ježek, Mrňous a autor těchto řádků. Vlášček nás vyhodil na zastávce Plzeň-Bolevec, odkud to je patnáct minut na základnu Senečák. Ta je dost rozsáhlá na to, aby každý z nás mohl mít vlastní pokoj-klubovnu. A ještě by jich několik zbylo prázdných.

Zatímco rychlá rota vyrazila do Billy sehnat zásoby, Ježek pro nás připravil několik jednoduchých her. Dříve, než jsme si šli lehnout, vypustili jsme do ztemnělých kluboven hladové upíry. V devět hodin ráno jsme nedočkavě přešlapovali v hobitích kostýmech na konečné autobusu 30. Postupně se k nám přidávali larpeři z Plzně i okolí a schylovalo se k bitvě Seker a vařeček. Zbraně se lišily. Trpaslíci se drželi kladiv a krumpáčů,

hobiti často sáhli k válečkům, vařečkám a vzduchem létala i plyšová vrhací rajčata. Nenechte se mýlit, byly stejně vražedné jako běžný meč.

Po vysvětlení pravidel obě strany čítající cca patnáct lidí obsadily své pevnosti a náš starosta nám jasně vysvětlil, proč trpaslíci musí být poraženi, a možná i vyhlazeni.

První bitva skončila v náš prospěch, druhá naopak. Od té doby jsme s nečetnými výjimkami vyhráli každý střet. Ať už šlo o záchranu starostova syna nebo odpálení trpasličí hráze, či takové drobnosti jako sehnat ondatru pro žoldáka nebo recept legendární lihoviny pro palírníka.

Zachránili jsme i sýpku, takže jsme se mohli své potýčkami krmit zachráněnou mrkví, rohlíky a když jsme dobyli trpaslíky, dostali jsme jejich (birrel) pivo. S plným žaludkem jsme pak byli svědky -mnohokrát i aktivními- litých řeží i krvavého dobývání, obrany do posledního muže a duelů sil i důvtipu. A jeden z našich sousedů-hobitů útočil na nepřátele pórkem. Stal se jednomužnou pórkovou brigádou.

Nachýlil se již čas a nohy už kdekoho bolely a ruce nedokázaly švihnout zbraní, však povstali jsme k poslední závěrečné bitvě, kde se armády střetly a krev stříkala a kov odletoval, dokud nezůstal stát poslední trpaslík. A z posledního trpaslíka jsme udělali pořádně natlučený biftek.

K večeři byl guláš a mužstvo, řádně utahané, usínalo u vyprávěnky z mafiánského prostředí. V neděli jsme si trochu přispali, posnídali, poklidili, rozdali body a velení si udělilo několik oficiálních pochval za přípravu a provedení akce. Meloun ještě připravil pro ostatní hru, která je zavedla do okolí základny a po jejím konci jsme už předali klíče a chytili vlak.

Pokud narazíme na podobnou šermovací akci, zcela jistě se tam vydají i naše meče, sekery a vařečky.

Prozatím posledním, v sérii rozhovorů s vůdci střediska od sametové revoluce bude dnešní povídání s Napoleonem, který je vůdcem střediska v současnosti. Pod jeho taktovkou se chystá také letošní podzimní sněm střediska, na kterém mimo jiné proběhne volba vedení na další období.

ROZHOVOR S NAPOLEONEM

BOBO

Nedá mi to se hned v úvodu nezeptat právě na nadcházející sněm střediska. Popíšeš nám zjednodušeně, jak moc se dle tvého názoru liší například volby do Poslanecké sněmovny, které také klepou na dveře, od voleb vedení střediska? A co mají společného?

Nechci shazovat důležitost voleb na našem střediskovém sněmu, ale přeci jen nerozhodují o směřování této země a osudech nás všech kolem na další roky. Zároveň při výměně vedení střediska nedochází k tak radikálním změnám, jakých jsme svědky při střídání vlád.

Další podstatný rozdíl je, že sněm neslouží jenom k zvolení vedení střediska na další období, je to také fórum, kde se probírá hodnocení činnosti od minulého sněmu, zároveň se na něm delegáti mohou vyjádřit k aktuálním tématům v hnutí a přijmout k nim usnesení, která jdou na sněmy vyšších organizačních jednotek. Tyto části je podle mého názoru dokonce důležitější než volby jako takové.

Dobře vím, že opět kandiduješ na vedoucího střediska. Ne každý si třeba dokáže představit, proč se o takovou funkci ucházíš? Je to přeci spousta práce, jejíž smysl leckdy není na první pohled vidět. Popíšeš nám, co ti například udělá radost? Nebo kde čerpáš energii?

Důvodů, proč pokračuju dál s vedením střediska, je mnoho, mezi ty hlavní určitě patří tým vedení, se kterým se mi dobře spolupracuje a vůbec atmosféra na středisku jako taková - že i přes to, co se nám nedaří, chceme jít společně dál a dělat, to co nás baví a čemu věříme - taková trochu „parta a příležitost“ ze sloganu Junáka :), proto pro mne není až tak podstatné, jestli je smysl vidět navenek a na první pohled.

Radost mám samozřejmě z každé povedené akce oddílové i střediskové, jako třeba z letošní Maškarády a také z takových perfidních věcí jako úspěšně napsaných žádostí o granty. Baterky dobývám většinou hudbou, čtením anebo v kině :), tak trochu jako protiklad skautské činnosti.

Dělat vedoucího oddílu nebo střediska bohužel není zaměstnání, znamená to tedy obětovat spoustu volného času a dokázat vše skloubit s osobním životem a s prací. Jak se ti to daří?

Upřímně, někdy nedaří, přestože mě to stále baví a mám vstřícné a tolerantní rodinné zázemí, relativně flexibilní práci a rozumného zaměstnavatele, tak se čas od času všechno skloubit nepodaří a něco nezvládnou, tak jak bych chtěl. Ale z toho, že stále pokračuji, vyplývá, že ve většině případů se to nakonec nějak skloubit podaří a že (snad) nezanedbám nic podstatného.

Určitě občas vzpomínáš na čas, kdy jsi jako člen oddílu plnil stezku a odborky (zkoušky odborné zdatnosti). Jaký je tvůj názor na novou podobu stezek a myslíš, že jsou stále odborky pro kluky a holky výzvou a činností která je baví?

Neříká se mi to lehce, protože vím, že do podoby nových stezek investovala spousta schopných a zapálených lidí hodně energie, ale můj dojem z nich je dost rozpačitý. Nový program si žádá nejen velkou změnu v přístupu, na kterou nevím, jestli mají všichni sílu a chuť, ale zároveň je i velmi náročný na přípravu vůdce, na kterou prostě někdy chybí čas. I přes opakovanou snahu se nám

zatím nepodařilo pro něj vyjma jednotlivců skauty nadchnout.

Jsi spíše zastáncem pořádání zážitkových akcí, nebo dáš přednost akci více věnované skautské tematice a nějakému hlubšímu smyslu?

To je moc pěkná otázka, která možná (ne)chtěně postihuje můj největší problém se současným směřováním společnosti a skautingu jako takového - až obsedantní posedlost zážitky (z mého pohledu) pro samotné zážitky. Osobně se snažím o to, aby zážitky mě i ostatních v oddíle měly hlubší smysl, směřovaly k nějakým hodnotám a ideálům, byť to nemusí být patrné na první pohled.

Jak se ti líbí nová podoba Lokali?

Moc, abych řekl pravdu, byla doba, kdy jsem sám ve svém nitru náš střediskový časopis odepsal, ale jiní věřili o trochu víc a vydrželi a postupnými kroky se ho podařilo přeměnit do současné podoby, kdy za každé číslo můžu Tecklisovi s Žabkou jen pogratulovat.

Jako vedoucí střediska máš příhodnou přezdívku, vzpomeneš si na nějakou veselou příhodu, která s ní souvisí?

Lehce impertinentní otázka :), veselou příhodu asi nemám, ale pravda je, že by vám asi většina mých bývalých skautů řekla, že sedí jak ulitá. Vlastně bych se měl sám sebe ptát, jaký tahle shodou okolností vzniklá přezdívka měla vliv na utváření mého já ...

Na závěr nám ještě i ty pověz, kam jsi nejraději jezdil na tábor nebo na výpravu?

Tak určitě Sedlo, to je jasná odpověď jak v přestávce hokejového zápasu. Jinak se mi líbilo na spoustě dalších míst, kde jsme za ty roky s oddílem byli, to patří ke kouzlu skautských výprav, objevovat taková krásná místa.

Držím ti palce do nadcházejících střediskových voleb a přeji spoustu zážitků, které tě nabijí energií do další práce.

Děkuji moc za tvůj čas a brzy na viděnou..

Slovníček od redakce:

impertinentní – drzá,
perfidní – proradná

MALÁ MOUDRÁ SLOVA

„Akceptuji chaos, jen nevím zda on akceptuje mě.“
Bob Dylan

„Vědět málo je nebezpečné. Vědět mnoho, také.“
Albert Einstein

MEDVĚD

Medvěd. Co by vás mohlo zajímat? Je mi 16 let. Chodil jsem na základní školu Brigádníků, ostatně můj brácha tam ještě chodí. Po základce jsem se vydal na opravu školy. Tento rok nastupuji. Co rád dělám a čemu se věnuji? Samozřejmě skautingu. Chodím do 309. oddílu skautů Střelka. Už ani nevím, jak dlouho. Pak hraji florbal za FBŠ BOHEMIANS PRAHA. Co dělá? Pak samozřejmě airsoft. To je po skautingu asi druhý nejoblíbenější koníček. Myslím, že jsem vám řekl dost. Chcete-li další info, jsem na fd. Medvěd.

P.S.: Kupte si zrcátko! :-)

NOČNÍ HLÍDKA

PANDA

Měl jsem jednu hlídku, která byla velmi zajímavá. Probudil mě Špageta, který hlídal přede mnou, strašně jsem se lekl, když do mě strčil a já skoro upadl na mokrou zem.

„Co děláš“, řekl jsem. „No co asi? Máš hlídku, tak vstávej, vezmi si něco na sebe a za pět minut buď v jídelně.“

Tak jsem vstal, oblékl se a šel za Špaletou. Popřál mi šťastnou hlídku a šel si lehnout do postele. Ale já měl před sebou dvě hodiny zírání do tmy a koukání na budík kolik je času. Uběhla asi půl hodina, kdy už jsem byl strašně unavený a chtěl jsem, aby už ta hlídku skončila, když jsem najednou uslyšel, jak šustí stromy, jak šplouchá voda, jak psi v dálce štěkají a jak se lesní zvířata probouzí. Byl to příjemný pocit, když jsem slyšel, že nejsem vzhůru sám.

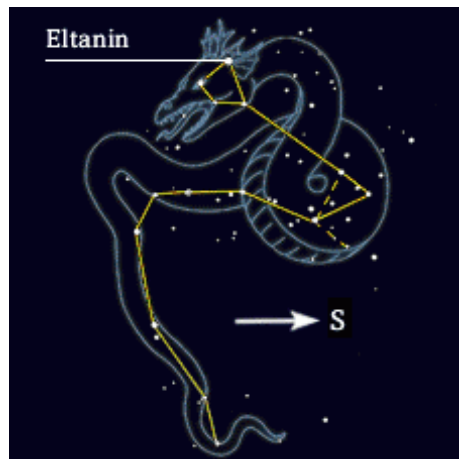
LEGENDA O DRAKOVÍ

BART

Souhvězdí Draka máme možnost uvidět na severní obloze a v Čechách je vidět celý rok. Pro pozorovatele není těžké toto souhvězdí najít, stačí se orientovat podle známého souhvězdí Velké medvědice, nejlepší podmínky na pozorování jsou hlavně v červnu a červenci.

O tomto souhvězdí jsem se dozvěděl, že se jedná o nejstarších a největších souhvězdí. Co by to bylo za souhvězdí, kdyby nebylo opředené mnoha mýty. O tomto souhvězdí najdeme zmínku ve většině starověkých kultur.

Řada z nich považovala souhvězdí draka za strážce polárky. Jiné si zase myslely, že příčinou zatmění slunce nebo měsíce je právě souhvězdí draka, protože se oběžné dráhy střetávaly blízko tohoto souhvězdí. Tohoto souhvězdí se také týká pověst o zlatých jablcích, která údajně rostla na jediném stromě na světě a to v Héřině sadu. Tyto jablka byla svatebním darem Héře a Diovi a měla zázračnou moc, protože dávala lidem nesmrtelnost. Tato jablka byla podle pověsti také hlídána stohlavým drakem Ladonem. Ten jako strážce nesměl „ani oka zamhouřit“. Překonat se ho pokoušelo mnoho hrdinů a jedním z nich byl slavný Hérakles. Hérakles dostal úkol ukrást tato jablka nesmrtelnosti, při své cestě byl však zajat egyptským králem, který se rozhodl, že se stane každoroční obětí bohům. Héraklovi se však podařilo uniknout ze řetězů a dostat se až k zahradám se vzácnými jablky. Zde obelstil Atlase nabídkou, že mezitím co bude držet nebesa, přinese-li mu nějaká jablka. Když se s nimi Atlas vrátil, rozhodl se, že už nebesa držet nebude. Hérakles lživě souhlasil pod podmínkou, že mu Atlas na chvíli odlehčí, aby si srovnal kabát. Využil okamžiku a uprchl i s jablky. V pověsti se také praví, že jedno jablko ukradla i bohyně sváru Eris a hodila ho s nápisem „Té nejkrásnější“ mezi Héru, Athénu a Afroditu. Spor o jablko, jak už všichni víme, vedl k Trójské válce. V pověsti se uvádí, že draka Ladona nakonec zabil sám Hérakles a bohyně Héra pak draka umístila na nebesa.

sauna Žabčina hra na kytaru návštěva rakouských sousedů Olympiáda
krakena prase ženského rodu Kofola sranda kácení Kofola Olympiáda Žabák
tam nebyl Sýkorčí puťák táborový oheň Pomněnka
i Indy Houba Slavík Základní bobek
kouřové signály respekt Žabí
Pomněnka kecy v kleci a skutek
Sparta přepad hodní vedoucí =>
hrůza medůza a jsme happy jak dva
hlídky noční hra tell it to my hands
přepad pohoda, klídek, smrádeček
bojovka plavání v Hradci Jindřichův
nazgúlové hlášky sestry Vicky Boromir
chleba prsten houbadřepy běhání vaření
jídelniček borůvkové knedlíky olympiáda
o hrůzo medůzo hygiena řízky Bilbův
rozhovor s Napem fórek pórek a jsme
dobré jídlo výlet do Jindřichova
energie šambaly Kika(grrr) sauna
Napovy narozeniny latrina
sluníčko chození na boso Filip
Ukojili svůj hlad!!! "o hrůzo
Hermiona běžící v kroužkové
Kofola oheň Vickyplášť'
narozeniny Slavík aneb
slibu Orlí brčka zábava
kámoši fyzicka chytrost
práce oheň Velmi
jsem se najedl a dobře
prospal

zdravotnice Přijela
Olympiáda kachna
zpěv Bang krvežíznivá
utek susšenky číslovka
sluníčko fórek pórek
gropy pysk stavění vedro
Slavíkův slibový oheň
Medvědova scénka
Hradec hraní pingpongu
zemřel třikrát Filip krádež
Slavíkovy výpary úžasný
Filip koupání v rybníku
plášť' všichni smrdí
happy jak dva gropy
Hradce glum prsten
indiánská sauna
rozvodněný potok
Ja mám žiovt ráda
medůzo" Glum
košili vedro
Slimákovy
prešívání
kola
hloupost
dobře
jsem se

Lokali -
zpravodaj
35. střediska
J. Rady, Praha 10
4. číslo 2013,
ročník XXVIII.

Adresa: Dürerova 2170,
Praha 10, 100 00

Bankovní spojení:

1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla:

15. 11. 2013

Přijem článků, kontaktní e-mail:

Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce:

Tecklis - Marek Soukup,

Žabka - Kateřina Vančurová, Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz